

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közigazgatási s társadalmi lap.

A BALKÖZÉPPÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször, u. m. hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési feltételek:
 helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve.
 Egész évre . . . 10 frt.
 Félévre . . . 5 frt.
 Negyedévre . . . 2 frt 50 kr.
 Egy hónapra . . . 1 frt.
 Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban a debreczeni **rezervnyomdában**, aztán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseknél, vidéken a postahivataloknál.

Hirdetési díj:
 öt hasábnak hetente 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelent hirdeményeknél leegyesült dírtartás. Helyegjű minden hirdetés után 30 kr. Nyitlitteri költségek minden sora 20 kr. A hirdetéseknek a szerkesztés iradában vétettek fel. Az előfizetési s hirdetésdíj pénzek a kiadóhivatalba, a lap szellemi részébe tartozó közlemények a szerkesztés iradába: „Tiszta” bankház (Főpíacz 1594. szám. a földszint jobbra) cimezendők.

DEBRECZENI SZÍNHÁZ.
 VI. Bérlet 4. szám.
 Vasárnap, febr. 7-én:
 adatik:
A nesleli torony.
 Dráma 5 felv. Irta Dumas Sándor.
 Fordította: Csató Pál.
 (Rendező Mándoki).
 Kezdeté 7 órakor, vége 9 után.
 Budapest, febr. 4.

△ Olyan jól lehetne ezt a mostani helyzetet egy alföldi csárdai jelenethez hasonlítani; kilehetne takarosan osztani a szerepeket; mikor a helyzetet uráló legény nekibusulva megveri a gerendát, hogy huzódik az elázott compánia befelé a korszárnőre kettérezbe; a csintalan suhanékok meg hogy acsarkodnak be az ablakon. — hogy így meg amugy, majd előhívják az István bátyjokat! . . . Hanem hát elmegy az ember kedve tőle, hogy ezt a mostani állapotot hozzá méltó színekkel festgesse; mert elvégre is a haza sorsa forog szóban, s ha napfénynél világosabban bebizonyítjuk, hogy mikor élet-halál kérdése felett kell döntenie, a kuruzsolók nagy része még most is oda sandít, hogy honnan hull a manna: csak magunk alatt vágjuk a fát; mert csak a művelt világnak felülünk táplált azon hitét erősítjük meg, hogy a haldokló anya öröksége fölött zivakodnak az örökösök, kik többnyire abban járnak, hogy minél többet kaparítsanak meg az idegen kézre szálló vagyonból.

Ugy látszik, minden jel oda mutat, hogy a hatalom egyedúrásai el vannak szarva, hogy inkább idegen kézre juttassák a nemzeti gazdaságot, mely örömben keresztet vetne a számadásra, — semhogy a nemzet oly bizonyonyosai kezébe juttassák a rovást, mely ha azt szigorúan megsemmélné, még hátokhoz is verhetné.

A professor-had, mely megízeltette a gondviselés általmazó árnyékában tevényöz gombák tápláló erejét, nem tud megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy olyan idő is kerekedhessék, midőn a színtalok mellől felelősség nélkül üzött gazdálkodásnak vége szakadhasson.

A tegnapi nap nagyon a fejük lággyára tapintott; keservesen esett nekik; hogy saját pártjuk egy jobb sugallatnak, lelkük hazafias ösztönének lódozva, azon elvet merre hangoztatni, hogy közös erővel fogjunk munkához.

Lehet képzelni, milyen jól eshetett ezeknek a tiszteletes urakból milliómossóká esepedétek, szür alatt suttogni, vakondok módjára áskálódni szerető, de a magok sunyini arezultájával a forum-ra kiállítani nem merészkedő honatyáknak, mikor az a kedves sürgöny megérkezett a főfő májstertől, a dróton rüngatott babák nagy mestertől, a vice isteni gondviseléstől, hogy „nem kell a dolgot elhamarkodni.”

Ne tessék félni, nem olyan szapora legénység ez, hogy csak úgy hamarjára

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája.
Az ő kedreért!
 MONTAGUE KELEMEN REGÉNYE.

X. FEJEZET.
A hatál keserűsége.
 (23-ik fejezet.)
 „Frigyes, ne kételkedj bennem, mert nem tudom, de érzem, hogy ez örülté tesz!” — E szavakat oly hideg nyugalommal mondá, mely még sokkal borzastóbb volt a legnagyobb felindulásnál. — „Lehet, hogy a súlyos vádat nem fogom tudni magamról elhárítani — ki tudja? Igen Frigyesem, egy titok volt köztem és a meggyilkolt közt, mit azonban gyermekeim nyugalomért nem fedeztem fel. . . Oh kedves, kedves gyermekeim! . . . A mindenható adjon nekik nyugalmat és vigaszt! Igen Frigyesem, csakis a te és gyermekeim kedveért! De tud meg, emlékezzél rá, ha nem tudom magam az ellenem emelt vád alól tisztára mosni, ha elitélenek akkor, akkor ártatlanul, egész ártatlanul szenvedek! Isten engem úgy segít-

ban kiereszse kezéből a husos fazék fülét. Várnak ezek szívesen, míg a kölcsönben tart, ha az elfogy, srófólnak onnan a honnan lehet, addig, a mig telik. Mit nekik az ország, a diésőség, csak a hatalom az övék legyen! Megmondta márm a szónokminiszter, a kabinet esze, Pauler, ez a criminalis auctoritás, hogy ők ugyan belügyi programmal nem szolgálhatnak; az merő lehetetlenség, lehetetlenséget pedig télik senki sem követelhet, hanem azért az isten szent nevére kéri a házat, — hogy csak bízzanak bennök, mert a kik a (vize) gondviselésben bíznak, azok meg nem csalatkoznak.

Oda jutottak már az atyafiak, hogy az agyonütött dogmába, az egyedüli kormányképességre nem kapaszkodhatván, most már büntöcsónati levelekkel esalogatják a hívő keresztényeket, melyet meg ad az igazaknak a vize gondviselés ingyen való jókedvéből. Igy van ez jól; ad absurdum vive a dolgot, meglátja a világ, hogy csak léha mese volt az mind, mikor azt beszélték, hogy azért nem boldogulnak, azért nem üthetik nyélbe a haza sorsát, mert az a közjogi oppositio az utjokban lábatlankodik.

Ime a balközép kimondta, hogy a sülyedő közügyek megmentésére kész segédkezet nyujtani; nem kéri azt, hogy ki mit hisz, ő tölle se kérje senki; csak mentsék meg közös erővel a sülyedő hajót, mely ha elvész, mindnyájjan vele veszünk.

Ma beszélni kellett a kormány oldaláról, mert tegnap nem tartottak meg a Deák-párt kihirdetett conferentiáját; gr. Andrassy elég okos volt, nyilván nem avatkozni Magyarország belügyi politikájába, s nem jött le — hanem folment, B. Wenkheim, az ő Felsője mellett miniszter saját helyére Bécse. Hogy ő beszél gr. Andrassyval, természetes és jogos is. Mert azt nem is akarjuk kívánni, hogy gr. Andrassy, mint egyik legnagyobb magyar polgár véleményét ne mondhasa meg oly ügyben, — a miről most van szó. T. i. a hazánkban „a pi rendre, és pedig acut alakban napirendre jutott nem csak kormány — de rendszer-változás kérdésében.”

Tegye gr. Andrassy azt, mi neki jogában áll. Csak túl ne menjen a joron. — Ő nagy és éles belátással férni. Eszének — és szívének hazafiasággal szölyön az ügyhöz. Igy tanácsa jó leend.

Azután — b. Wenkheimnak — vissza is kell jönni Bécshől, míg a kormány és cilkje valamire határozni tudná magát.

Most a Deák-párt conferentiája hír szerint vasárnap tartatik meg. — Addig beszélni kell a kormány oldaláról. Beszéltek is. E pedig Zichy Antal halvány szerepese után Kerkapoly és Tóth Vilmos. Előbbi majd két óra hozat. Beszéde, nem volt szónoklat, — hanem hol fentzöval morfondirozás, hol akadémiai diskurzus, — hol affectált a oratori pathos, — de a melyeknek semmi hatása nem volt. Elanynya nem, hogy beszéde végén, sem helyesítés sem hozzámenetel és füdvözet nem mutatkozott.

Ellenben nagy helyesléssel vette a ház br. Perényi rövid, de éros, éles és élezes, a mellett találo immo teteit, melyekkel Kerkapolyt és pártját, ugy szölyán megsemmisítette.

Tóth Vilmos Semmely ellen hosszan disztalt a megyei tisztviselők váasztatása mellett. — Tiszta K. tegnapielőtti nyilatkozatát üdvözli, mint a mely egy új és egészes pártalakulás és parlamenti élet alapját megvetette.

Széll Kálmán tegnap (febr. 4.) tartott beszéde támadást foglalt magában Möricz Pál képviselő urnak a budgetviták első napján s financiák rendezése czéljából tartott nagyerdeki és országzserte nagy figyelmet keltett jeles beszédeire.

Möricz Pál ezen támadásra kitünően, avatott tollal felel meg az „Ellenőr” tegnapi száma hasábjain, s ezen erőlyes czáfolatot ezennel szölyerint közölyük.

Budapest, febr. 4.

Azon nagy tusából, melyet a költségvetés vitatása keltett, hogy én ki elől mentem a tüzbe, ki senkivel meg nem állapított, egyedül tölem származó javaslatokkal léptem elő, hogy sebek nélkül labaljam meg a csatát, — azt nem csak nem hittem, de nem is képzeltem.

Eldög gróf Lónyay Menyhért és Széll Kálmán képviselő urak tettek észrevételeket beszédem egyik vagy másik javaslatára. A szölyenavdót én 7-ről 20%-ra kívánom emeltetni, mint a mennyt ez jelenben Ausztriában tesz.

Mindkét képviselő ur csakis azon okból nem tartja ezt idöszérnek, mert a 153 millió kölcsön végleges elhelyezése alkalmával ismét a külföldi hitelezökre szorulhatunk, és ök nem tartanak helyesnek a külföldi hitelezöket és pénzembereket elkedvetleníteni.

Elvben ezen adó helyességét, lehetőségét mindketten halgatólagosan elismerték. Miatan azonban én az állam hitelezöinek, egy adómentes arany-járadék papirkieserőse által 2 száztölyöt használni kívánom az urbéri kötvények convertálását — megteszem mindazt, mit tenni körülményeink között az állam urbéri papirosainak birtokosaival szemben tenni lehet.

Mert, miután jelenleg hazánkban minden más toke után 10 száztölyi jövedelmi adó fizetetik, a másik 10 száztölyt fizetik az illetök közölyi és indirect adókbán, — hogy a külföldi tokepzeneseket hasonló adóval terhelni igazságos és lehető lenne, azt mindenki kénytelen bevallani.

Széll Kálmán képviselő ur maga is beismerte, hogy a bankszabadalom kiszölygáltatásá egy bizonyos adózetési köteleyzettséggel kell és lehet kapcsolata hozni; ily a bankalapítás magára az államháztartásra nézve hasznal járhat, de kétséges vonta a bankadónk általam felvett 3.300.300 frtnyi végeredményét.

Ha a tisztelt képviselő ur felveszi, hogy Ausztria 80 milliónyi összeget elvesz a banktö kamat nélkül, és hogy ennek kamata 5 száztölyvel hogy milliót tesz. — pedig 5 száztölyra sem Ausztria és Magyarország még kevésbé nem kapna pénzt kölcsön. — s én azon modálitások, hogy az ország a bank-alapba belenarkoljon, barátja nem vagyok, de izenis akarom, hogy azon javadalomnak megfelelő hasznat adó utján huzza az állam.

Mi a valuta helyreállítását és abból az államra háromlöt hasznok kétségbenvonását illeti — ez csak tiszta tagadás volt; mert az én számtáim itt már egészen positiv számokba nyugoznak, és ezeket tagadni nem elég. A reglára vonatkozó javaslatra nézve két megjögyzést tett; egyik, hogy nem érti, mikép nyerhetne az állam 15 millió muniicipalis kötvényt. Erre nézve megjögyzem, hogy ezen igen csodálkozom, mert a képviselő ur ezen igen az állami uradalnak regale-jövedelme évenként 500.000 frtna rug; ha ennek a megváltási tokjét felszámolta, tisztában lesz azonnal, hogy a kitett válsági toke az állam pénztárába be fog folyni.

A regle-megváltásból mikép illetendit az államot ismét 750.000 frt. miután a regale-tulajdonosok most is fizetnek jövedelmi adót; azt se akarta érteni a képviselő ur, pedig igen egyszerű; az italmérés jog a közsegek birtokába menne át, épületestöl, ugy mkent az ma hasznaltatik. Ezek tehát ezután is megízeltnek azon jövedelmi adót, melyet a jelenlegi tulajdonosok eddig fizettek.

S ha a válsági toke forgalomba kerülne, azok birtokosai szintén megízeltnek az azon toke után járó jövedelmi adót; ez képezné az állama nézve a jövedelmi szaporulatot.

Budapest, febr. 4.

A tisztelt képviselő ur egyenként felsölyta mindazon megtakarításokat és elismerte azok lehetőségét, melyeket én positiv számban fejeztem ki, és ha az általam ajánlott megtakarításokat lehetetlennek találta volna, bizonyára nem kézik azokat helyre igazítani.

En meglegészem azall, hogy a tisztelt képviselő ur azokat, miket felhozott a pénzülyi bizottságban, becses anyagnak nevezte; meglegészem azall, hogy magánbeszölygetéseink alkalmával azt, hogy azon tétélyk némelyiket mint jövedelmi forrást én fedeztem fel, szintén elismerte.

Hogy ezen elismerést nyilvánosan megtegye, azt politikai ellenfelektöl várni nem lehet. — nem is vártam. A mi azt illeti, hogy én nem bírok az én bátorságommal, arra csak azt felelem, hogy sajnalom, mert batoság nélkül bonolyódott kérdéseket sikerrel megoldani soha sem fog.

Ha a tisztelt képviselő ur elismerte volna nyilvánosan az általam javaslatba hozott jövedelmi források lehetőségét, akkor nem hozhatta volna elő az adóemelés iránti cauchosiájának szükségességét, akkor maga is elítélte volna a mostani kormányt.

Miket a képviselő ur elmondott, az régi nóta; hogy ha az ország megiertit egyenes adók után a hányat, akkor nem lesz deficzit, az igen természetes; de akkor meg lesz az eszköz is adva az eddigi gazdálkodás folytatására, s ugy látszik, hogy erre már a képviselőház többség sem lesz hajlandó — s a sipladás minden nap elhangzó osmert dalai már a kello hatást nélykölyzik.

Möricz Pál.

Debreczen város bizottsági közgyűlése.

1875. február 4-én. (Vége.)

+ A főispáni esküfölettel s beköszölytö bezsed után a gyűlés, úy főispáni enkölete alatt ennek felhívására kitözött tárgyai elintözéséhez fogott. Olvasztatott a múlt hóra vonatkozó polgármesteri jelentés. Aztán egy miniszteri intézmény, melyvel a bcsi nemzetközti világykiállításra kitüntetett helybeli kiállitök részére törek és okmányok köztösz vetégg elküldöttek, ezt az érnek kiosztása követte. Lapunk újdonsági rovatában hozzuk a kinttözetettek névsorát. A Fiuméba kinevezett úy alkonzul elismertetését tárgyaó miniszteri rendelet után a levélvár rendezésére felügyelő bizottságyi jelentés olvastatott. E jelentés szerint „Ameritenen ironomok” czime alatt két láda könyv és irat hosszabb ideig foglaltán hasznaltalan a helyet — felelyttatott, bennök a rendezö hivatalos könyvekkel, s magánágyre vonatkozó peres iratokkal tályván, a könyvek a főisbola birtokába adattak, míg a magánágy iratai a lombkötőbe volnának helyezendök. A régióbb fölytséges rendezést beszölynteni javasolván indítványoztaták, hogy a régióbb iratok rendezése czéljából csupán egyetlen, 1 ft 50 kr napdíjban részesítendit díjok vétessek fel. Mészáros József a javaslat ellen szöly. Hosszas okadatokal után elindítványát következökben terjesztö el. 1) A szükséges munkát végezze el az irada. 2) Csak azon esetben véthethessék fel napdíjas, ha a mostani állapot beszölynek. Telegdi László a f. l. jelentés pártolja, míg Kovács János a napdíjasnak átalynt kér megsvazavni. Papp Ferenc, Laki Lajos s Komlóssy Imre az átalynt ellen szölyván, utóbbi hangulyozza hogy a felrendöz egyen ne csak érten valamit, de határozott s bevözétt ismeretelül bírjon is a latimelynek. A közgyűlés aztán az önkök felhívására az indítványt nagy többséggel elfogadta. Olvasztatott az iparos-rájszölykóra felügyelő bizottságyi jelentés, mely tudomásul vétéyven a gyűlés előtt a városi rendöndona alapját tevö összeg számláinak feljebb emeléséről szöly indítványt olvasztatott tanácsii véleményezéssel felszerelve. A gyűlés e vélemény alapján az indítványt elveté, s így a 24000 frt tövölyvára is 6% fizetésre mellett marad az illetö adóssoknál. Ezután olvasztatott az 1875-ik évre szöly legeltetési rendszabály, — tövölyvára a külsö legelökre kivettét 15.000 frt-ból a ref. ügyláznak átölytsándó összeg megállapítására vonatkozó indítványok. Ez utóbbi indítvány heves vitát idézett elő.

„Sajnalom uram, hogy háborogtom kell önöket — mondá a rendör az ajtó feltáryva — „de parancsom van a gyors intözésére és ha Arden asszony kész öltözökövel úgy — „Tökéletesen felvagyok öltözökö — mondá Arden asszony nyugodt hangon — kedves Frigyes és Gertrud gyermekeim jertek csölykölök meg.”

Könyvullatások közt ölettek meg a gyermekek édes anyjukat, ki bátoritá öket, hogy legyenek nyugodtak s figyelvek szölyvára.

„Emlékezzetek rá jó gyermekeim, ha a dolog oly fordulatu venne s én ez ember meggyilkoltatásával vádolva elítéltetném, tudjátok meg, hogy ártatlanul szenvedek. A hónapok hosszú sora óta egy vétkes, hülyen nő vagyok, — de ez nem tartozik most a dolgora. Ne felejtötek gyermekeim a most mondott szölyvaimat. Esküszök öm, hogy valót mondtam.”

Felesleges volt Arden asszonynak megösküdni, mert ugy férje, mint gyermekei hitték, hogy ártatlan, hogy képtelen egy tette. Talán még akkor is kétséggé vonták volna bünyösöget, ha a fegyverrel kezében a meggyilkolt előtt látták volna állani.

„Kérlek kedves Frigyesem” — mondá Arden asszony — meg ne mondá a gyermekeknek az ökat, hogy miért megyek én most el. Mint mérges pára nebezednek az, ifu ártalylekölyökre.”

(Folyt. köv.)

jen! Én e nyomorult ember házába soha sem léptem volt be! . . . „De Gertrudom, hisz az elmúlt éjjele beszélt veled; talákkát ádta neki! . . . „Igen, nem tagadom, beszéltem veled; de ott hagytam a löl beszélgettünk!” „Tanuk vallomása szerint fenyegetted, hogy meg fogod gyilkolni!” „Isten tudja, hogy gerjedelmemben mit mondtam neki . . . Lehet, hogy azt mondtam, lehet, hogy meggyilkolással fenyegettem, de ha azt tettem csak örülési rohamban mondhattam azt neki. Nem tagadom, kívántam ez ember halálát, de azért még sem voltam én az, ki életét kioltottam. Nézz reám kedves férjem s mond meg, képesek tartasz-e engem arra, hogy gyilkosságot kövötek el?”

Arden önkénytelenül emelte fel szeméit nejré, ki bátran, minden félelem nélkül tekintett az övéibe. — Arden ur karját tárta ki s nejté keblére szölyta. „En hiszek neked kedves Gertrudom” — mondá — „de nekem mindent kell tudnom! E pillanatöl fogva nem szabad semmiféle titoknak létezni kettök között.” „Mindent megtudsz kedves Frigyesem. Igaz, az első pillanatban, midön e hírt meghallám, kellett volna hozzád mennem s mindent bevallani, de gyáva voltam; gyáva a te és gyermekeim kedveért! De, ha beböcsölytanak

hözám fogsölygomban, akkor mindent, de mindent el fogok neked mondani. Hajlékomnak tiszta, ártatlan levegöyében — fájdalom — nem mondhattam azt el neked!”

„Nyugodtan vezeté ki nejté s még hozzá két-három csomagösköt is vitt, hogy azt ne jönek átadja; félt, hogy megtalálja magát hüteni. — A rendör, midön Arden asszony kijött azonnal melle állott, jeölül annak, hogy foglya. „Köszönöm asszonyom” — mondá a rendör — „Köszönöm asszonyom, hogy semmiféle kellemetlenségeket sem okozott nekem!” „S miért tettem volna?” — vizsonzá — „Önök köteleyesség. Reménylem azonban, hogy önök mi kifogás, sem lesz az ellen, hogy gyermekeimöt elbussuzom.”

„Kérem a legesekélydebb sem.” De azért mégis betekintett a szölyába, a kifürkészödo, ha nincs-e más kijárata is a szölyának a melybe lépett. Milon meggyözödoött hogy nincs, az ajtó elibe állott váryva mig Arden asszony kijö.

XI. FEJEZET.
A fogsölygomban.
 Hogy a szerencsétlen nő mit mondott gyermekeinek, hogy és miképen bucsuzott el, az nem tartozik tárgykunhoz s fölyösleges lenne

azt ismételni. Ök szegények legtvölyvölybböl sem lihettek, hogy anyjuk bünyös. Elöttük tiszta és mocskotalan maradt mint volt eddig. Fogalymuk sem volt a fölöl, hogy anyjuk oly nagy titok rejtögetett s hogy Latta Alfrédöl találykója szölykott volt lenni. Honnan is tudták volna? — „Nem lehet egyéb félreértésnél kedves atyám,” — mondá Frigyes — „Meg vagyok gyözödo a fölöl. Ugy-e kedves atyám megengeödo, hogy jó anyammal én is mehessek? Könyvben fogja tudni a fájdalmat elviseim, ha mellette leszünk.”

„Nem édes gyermekek mondá anyja — „maradj, s hadd csak atyádat velem jönni. Sokkal jobb lesz az. Es te Gertrudom, miért bucsuzol annyira? Hagyj fel vele, kérlek! Törtenék bármí, azt nekünk jó szívvel kell fogadnunk, mert isten akarata az!”

„Oh kedves, kedves józanyom ne beszélj így!” — siránközök a szölyán nyölyka. — „Atyám, jó atyám, ne hadd egy pillanatra is anyánkat.”

„Ne fély leányom, ugy lesz a mint mondd.”

Eltérítési helyre... Előzetes... Teljesi...

Az

A Jókai... Már min... nos derült...

Bizonny... ezt a jótaná... tás vezetői...

Majd in... ő eddig in... ság előirány...

Aztán... politikát, me... fériai ép ol...

A város... a Komáromi... háznál levő...

A Deb... gazdasági... egyesületi...

A Deb... a Debreczeni... Ellenőr...

Látás... az alatt... hivatalos...

selyemben. Komlóssy Imréné, szürke... selyemben, fekete csipkedisszel. Kovács...

Ormondin... Gáborné szürke... selyemben. Pócs Gyuláné...

Ezenkívül... a páholyokban is díszes... közönség volt...

A világi... a február 4-iki... közgyűlésen...

A város... a Komáromi... háznál levő... városi...

A Deb... gazdasági... egyesületi... a február 7-én...

A Deb... a Debreczeni... Ellenőr... eredeti távirata...

A Deb... Budapest, febr. 6. (Feladat... országházban...)

jesen érvényre emelte. Bogyó mint Genaro ez... este culminált. Átalában minden közreműk...

HELYI HIREK.

A Korcsolyázóegylet... tegnap este rendezett zárkört...

Mielőtt t... olvasóinknak az a vigalomban... jelen volt...

Igy látjuk... a mesterségek létrejöttének feltétele...

A szerszámok... használatát a kézművesek... már a középkorban...

A Deb... a Debreczeni... Ellenőr... eredeti távirata...

A Deb... Budapest, febr. 6. (Feladat... országházban...)

tás nélkül alkalmas legyen, a körtét, a dinnyét... változtatás nélkül megehetjük...

Ugyanez... áll rubázunkra és minden szük... ségeinkre nézve...

A munkálkodás... ezen kénszerűségében... fekszik a szellemi...

Először eszközeink... a vázáz- és halász... cset, majd a nomád...

De midőn... őseink mai társadalmunk alapj... t megvetették...

Bármennyire... hajlandó lennénk ezen fejle... dés örök szép...

Hogy más... ne említsék, gondoljunk a fo... nás, szövésre...

A mesterségek... eszközei, szerszámai mind... addig igen...

Igy látjuk... a mesterségek létrejöttének feltétele...

A zenede igazgató... évi rendes fel... ietménye...

Rapóti Nagy... Károlyi kinyilatkoztatja... hogy ő nem...

Egy órával... ezután, megkezdődtek a hivatalos...

A másnap... reggel tartott biztortmányi köz... gyűlés...

Komlóssy... Imréné. Nem tudom honnan... vetélyi sértéséhez...

Követek... zett a díszdeb, a „Korona” szál... iójában...

A kereskedelmi... ifjuság önképző... egyletének...

Kivonat... a gépek befolyása a mesterségek... ipar- és...

Szives... figyelmek ma este, az emberi... munkásság...

Videki levél... Szatmár febr. 2. Szerkesztő ur!

Magyarországi... Debreczenben... Szatmár febr. 2. Szerkesztő ur!

Laptulajdonos... Molnár György. Kiadja a könyv- könyv... és kártyagyári részv. társulat Debreczenben.